

A Pécsi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság
Bhar.III.71/2015/5. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2016. évi február hó 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A harmadfokú bíróság a zaklatás vétsége miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 3.Bf.318/2014/4. számú ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban felmerült 5.000 (ötezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

A Siklói Járásbíróság az 1.B.352/2013/10. számú ítéletével a vádlottbűnösségét a Btk.222.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás vétségében állapította meg. Ezért 100.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Kötelezte az eljárás során felmerült, összesen 14.210 forint bűnügyi költség megfizetésére.

A Pécsi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 3.Bf.318/2014/4. számú ítéletével az első fokon eljáró Siklói Járásbíróság döntését megváltoztatta, és a vádlottat az 1978. évi IV. törvény 176.§ (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott zaklatás vétségének vádjától felmentette, egyben a becsületsértés szabálysértése miatt indult szabálysértési eljárást megszüntette. A bűnügyi költség vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli.

Helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor fellebbezési jogosultságot biztosított a határozatával szemben; ítélete ugyanis az elsőfokú bíróság bűnösség kérdésében hozott döntését megváltoztatta, és vádlottat az ellene emelt vád alól felmentette.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosítás érdekében jelentett be fellebbezést. A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség a BF.200/2015/1/II. számú átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi jogorvoslati kérelmet fenntartva a vádlott bűnösségének megállapítására, és az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított mértékű pénzbüntetés kiszabására tett indítványt.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A harmadfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott másodfokú ítéletet a Be.387.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül abból a szempontból is, hogy az első- és másodfokú bíróságok az eljárási szabályokat megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú határozat megalapozott-e.

Az első- és másodfokú bíróságok eljárásukat a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatták le. A másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében meghatározott hibáktól és hiányosságoktól. Indokolási kötelezettségének mind terjedelmét, mind meggyőző erejét tekintve eleget tett. Erre figyelemmel a másodfokú eljárásban megállapított tényállás a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

E megalapozott tényállásból a másodfokú bíróság helyesen vont le következtetést a vádlott bűnösségének hiányára.

A büntetőügy központi kérdése, hogy a vádlott által használt kijelentések egyrészt alkalmasak voltak-e arra, hogy a sértettben komoly félelmet keltsenek, másrészt pedig az, hogy a vádlott e kijelentések használatával a sértettben félelmet kívánt-e kelteni, avagy a kifejezések használatával csak a szituációban született indulatosságát vezette le.

Helyesen mutatott rá arra a másodfokú bíróság ítéletében, hogy a fenti kérdésekben alapvetően a cselekményben érintett személyek kapcsolata segít eligazodni. Az irányadó tényállás szerint korábban is került már sor a vádlott részéről a becsületet sértő kifejezések használatára a sértett korábbi élettársával, jelenlegi házastársával szemben. A vádlott e kijelentéseket korábban sem félelemkeltő célzattal használta, ilyen szándéka az irányadó tényállásban rögzített időpontig fel sem merült.

Általánosságban megállapítható, hogy az indulatos állapotban lévő személyek hasonló esetekben gyakran használnak erőszakos cselekményekre utaló kifejezéseket, így - többek között - „el lesz törve kezed-lábad”, „kikaparom a szemedet”, „elvágom a torkodat” stb. Az ilyen vagy ehhez hasonló kijelentések rendszeres velejárói a szóváltásoknak, mégis anélkül, hogy ezeket a kijelentéseket bárki komoly fenyegetésként fogná fel, vagy akként értékelné. A veszekedések során az indulat levezetésére, a harag kifejezésére szolgáló kijelentések tehát kizárólag akkor tekinthetők bűncselekménynek (zaklatás vétsége), ha azok félelemkeltési célzattal hangoznak el, és a kijelentések alkalmasak a félelemkeltésre.

A vádlott, valamint a sértett és hozzátartozója korábbi viszonyából csupán arra lehet következtetni, hogy közöttük megromlott a kapcsolat, a vádlott rendszeresen sértegette őket. Amint arra a másodfokú bíróság helyesen utalt, az adott szituációban, fényes nappal, a nyílt utcán a sértettnek nem kellett tartania a vádlottól, de arra sem merült fel adat, hogy a közeli vagy távoli jövőben a vádlott beválthatja fenyegetését.

A Legfelsőbb Bíróság eseti döntése szerint, a zaklatás lényege abból fakad, hogy a kilátásba helyezett súlyos következménnyel való fenyegetettség nyugtalanságot kiváltó lelki teherként nehezedik a sértettre [BH 2011.303.].

Jelen esetben ugyanakkor e lelki teher a sértett részéről nem volt megállapítható. Erre utal mindenekelőtt a sértett házastársának, **tanú1** tanúnak a tárgyaláson tett azon kijelentése, miszerint férje annyira nem ijedt meg a vádlott fenyegetésétől. Ezt erősíti továbbá, hogy a sértett, **sértett** tanú a tárgyaláson védői kérdésre akként nyilatkozott, hogy a feljelentéssel kizárólag a vádlott becsületsértő, rágalmozó kijelentéseit, e magatartását kívánták megállítani. Mindezek tehát arra utalnak, hogy a Legfelsőbb Bíróság eseti döntésében is megkívánt jelentős súlyú lelki terhet a vádlott cselekménye a sértettben nem idézett elő. Erre tekintettel helyesen állapította meg azt a másodfokú bíróság, hogy a vádlott kijelentései - az általa használt kifejezések objektív tartalmára és az adott szituációra figyelemmel - nem voltak alkalmasak arra, hogy a sértettben komoly félelmet keltsenek. A félelemkeltésre alkalmasság hiányában tehát a vádlott cselekménye nem lehet tényállásszerű, ezért a másodfokú bíróság az anyagi jogszabályoknak megfelelően hozott felmentő rendelkezést.

A vádlottjelen ügyben elbírált magatartása erkölcsileg súlyosan elítélendő cselekmény, amely az együttélés általánosan elfogadott szabályait is sérti, de nem számít bűncselekménynek, és az időmúlásra tekintettel szabálysértés miatt sem vonható felelősségre.

Mindezekre tekintettel a harmadfokú bíróság, egyetértve a másodfokon eljáró törvényszékkel, azt állapította meg, hogy a zaklatás törvényben megállapított tényállási eleme hiányzik, erre tekintettel helyesen hozott felmentő rendelkezést a másodfokú bíróság.

A fentiekre tekintettel a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be.397.§-a szerint - helyes indokánál fogva - helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be.339.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Pécs, 2016. február 24.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 3.Bf.318/2014/4. számú ítélete a Pécsi Ítéletábla Bhar.III.71/2015/5. számú végzése folytán a 2016. évi február hó 24. napján jogerőre emelkedett.

.Tóth Sándor s.k.

a tanács elnöke